

عنوان مقاله:

خودشناسی و اهمیت آن در اشعار حسنزاده‌آملی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادب فارسی (نشریه سابق دانشکده ادبیات دانشگاه تبریز)، دوره 55، شماره 224 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

خلاصه مقاله:

چکیده علامه آملی از حکیمان عارفی است که مدارج علمی و عرفانی و مراتب حکمی و معنوی وی گره‌خوردگی و آمیختگی بلافصلی با موضوع معرفت نفس و خودشناسی دارد. به نظر وی مبحث نفس ناطقه انسانی، قلب جمیع معارف ذوقیه و قطب قاطبه مسایل حکمیه و محور استوار کل مطالب علوم عقلیه و نقلیه و اساس پایدار همه خیرات و سعادت‌ها است و معرفت آن اشرف معارف است و پس از معرفت حق سبحانه، هیچ موضوعی در حکمت متعالیه به پایه آن نمی‌رسد. به باور وی خودشناسی، نزدیکترین و سهل‌الوصولترین راهی است که به خداشناسی منجر میشود؛ در واقع انسان خود راهی است به سوی خدای خویش. بنابراین خودشناسی، شناختن راه سلوک است و مراتب این سلوک نیز همان مراتب وجودی انسان است که به مقام خلیفه‌اللهی و مرتبه فنا میانجامد. در تعبیری دیگر و بنا بر حدیث «ان الله خلق آدم علی صورته» از آن جایی که آدمی صورت علم عنایی حق است میتواند همه اسماءالله را در خود مشاهده کند و هر چه را که آشکار و نهان است در خود پیدا کند.

کلمات کلیدی:

خداشناسی، خودشناسی، انسان، انفسی، آفاقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1199829>

